

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΜΥΡΙΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ (Ματθ. 18, 23-35)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Καμαρίνα, στις 4/9/1994)

Η ευσπλαχνία του Θεού και η δική μας στενοκαρδία

Το Ευαγγέλιο μας μίλησε για την υποχρέωση που έχουμε να μοιάσουμε στον Επουράνιο Πατέρα μας στην αγαθότητα και στην καλοσύνη. Αν το σκεφτούμε καλά αυτό είναι το μόνο στο οποίο μπορούμε να του μοιάσουμε και να εκπληρώσουμε έτσι την εντολή του Χριστού: «Πρέπει λοιπόν να γίνετε τέλειοι -με την αγάπη προς όλους- όπως είναι τέλειος και ο ουράνιος πατέρας σας». Αν δεν το κάνουμε, πώς θα σταθούμε κοντά Του, χωρίς να του μοιάζουμε σε τίποτε;

Για να τονίσει, ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, την υποχρέωση που έχουμε να αγαπάμε όλους, είπε μια διδακτική παραβολή. Ένας μεγάλος άρχοντας είχε πολλούς χρεοφειλέτες που του χρωστούσαν πολλά. Και τους κάλεσε να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς τους. Παρουσιάστηκε, λοιπόν, ένας που του χρωστούσε δέκα χιλιάδες τάλαντα. Την σημερινή εποχή θα λέγαμε αρκετά δισεκατομμύρια. Και δεν είχε να τα δώσει.

Του λέει ο άρχοντας εκείνος: «Εγώ τα χρήματά μου τα θέλω. Δεν μπορείς να τα δώσεις; Στη φυλακή και συ και η γυναίκα σου και τα παιδιά σου. Κατάσχονται όλα όσα έχεις, θα γίνει πλειστηριασμός στην περιουσία σου, για να πάρω εκείνα που δικαιούμαι. Διότι σου τα δάνεισα. Δεν σου τα έδωσα για να τα φας».

Έπεσε στα γόνατά του ο χρεοφειλέτης και τον παρακαλούσε:

-Λυπήσου με, και θα βρω τον τρόπο να σου αποδώσω το χρέος.

Τότε ο άρχοντας εκείνος τον συγχώρησε και του είπε:

-Μια και με παρακάλεσες με αυτόν τον ταπεινό, σωστό τρόπο, σου τα χαρίζω όλα. Δεν χρειάζεται να μου τα δώσεις ποτέ. Σου τα χαρίζω μια για πάντα.

Βγαίνει αυτός ο άνθρωπος και βρίσκει ένα άλλο συνάδελφό του, που του χρωστούσε εκατό δηνάρια. Εκατό δηνάρια είναι εκατό ημερομίσθια σημερινά.

Δηλαδή τρεις χιλιάδες ευρώ.

Του λέει εκείνος:

-Συγχώρεσέ με, θα τα βρω και θα σου τα δώσω.

-Όχι, του λέει, κατ' ευθείαν στη φυλακή.

Και τον έκλεισε στην φυλακή.

Αυτά τα πράγματα τα είδαν και άλλοι άνθρωποι, οι οποίοι είχαν λίγη ευαισθησία και είπαν μέσα τους: «Βρε τον παλιάνθρωπο. Το αφεντικό του, του χάρισε δισεκατομμύρια. Αυτός δεν μπορούσε να χαρίσει λίγα ευρώ και να ευσπλαχνιστεί τον σύνδουλό του;». Και πήγαν και τα είπαν στον άρχοντα. Εκείνος θύμωσε, μετάνιωσε που τον είχε συγχωρήσει, και του είπε: «Κατ' ευθείαν στη φυλακή, μέχρι να τα ξοφλήσεις όλα».

Προφάσεις εν αμαρτίαις

Εξηγεί ο Χριστός: Ο άρχοντας, συμβολίζει τον Θεό Πατέρα. Και οι δυό χρεοφειλέτες, είμαστε εμείς, που έχουμε κάνει και συνεχίζουμε να κάνουμε απέναντι του Θεού πολλά αμαρτήματα. Γι' αυτό όταν ερχόμαστε στην εκκλησία ή κάνουμε σπίτι την προσευχή μας, λέμε: «Συγχώρησέ με Θεέ μου! Ελέησέ με! Ξέχασε τα αμαρτήματά μου! Παράλαβέ με στην Βασιλεία Σου, όταν κλείσω τα μάτια μου. Γιατί αλλοίμονό μου, αν πεθάνω και βρεθώ στην κόλαση!»

Και λοιπόν; Ο Θεός, μας συγχωρεί, γιατί είναι Πανάγαθος. Μας συγχωρεί με χίλιους-δυό τρόπους. Και μάλιστα με την ιερά εξομολόγηση. Που έχουμε, εκατό τοις εκατό την σιγουριά ότι μας συγχώρησε ο Θεός. Ενώ σε όλες τις άλλες περιπτώσεις έχουμε μια πιθανότητα, γιατί δεν ακούσαμε απάντηση Του.

Ζητάμε λοιπόν, από τον Θεό συγχώρηση, για τα καθημερινά μας αμαρτήματα τα πολλά, που, για να το πούμε με απλά λόγια, Τον γράφουμε είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο στα παλιά μας τα παπούτσια. Και Τον θυμόμαστε μισό λεπτό το βράδυ, κάνοντας βιαστικά τον σταυρό μας και λέγοντας, κρύα και νυσταγμένα: «Ε, συγχώρεσέ με Χριστέ μου, ένοχος είμαι και εγώ». Και ο Θεός μας συγχωρεί. Και μετά; Μετά βρίσκεται κάποιος άνθρωπος, αδελφός μας, που μας μπήκε λιγάκι στο ρουθούνι. Δεν μας έκανε και τίποτε σπουδαίο, αλλά δεν θέλουμε να τον συγχωρήσουμε.

Λέει ο Θεός: «Εάν δεν συγχωρείτε εσείς, από τη καρδιά σας, εκείνους που μπήκαν στο ρουθούνι σας, και σας έβλαψαν κατά κάποιο τρόπο, ούτε ο Θεός Πατέρας θα συγχωρήσει εσάς». Γιατί; Γιατί, για να είμαστε παιδιά του Θεού, πρέπει να Του μοιάσουμε στην καλοσύνη και στην αγαθότητα.

Ας δούμε μερικές πτυχές αυτού του ζητήματος.

-Δεν τον συγχωρώ, ποτέ! λέει κάποιος.

-Γιατί αδελφέ;

-Με είπε ψεύτη.

-Καλά, δεν έχεις πει ποτέ σου ψέματα; Δεν είσαι ψεύτης; Γιατί σου κακοφάνηκε, που σου το είπε;

-Με είπε πονηρό.

-Καλά, δεν σκέφτηκες ποτέ σου πονηρά και ύπουλα; Γιατί σου κακοφάνηκε, που σε είπε πονηρό; Αφού σου λέει την αλήθεια. Γιατί δεν έκανες τον καλό λογισμό: «πόσο πρέπει να διορθωθώ, αφού έπεσα, όχι μόνο στην αντίληψη του Θεού που τα βλέπει όλα, αλλά και των ανθρώπων, που δεν βλέπουν ούτε το ένα χιλιοστό;».

-Είπε, ότι τον κουτσομπόλεψα.

-Καλά δεν κουτσομπολεύεις; Δεν κουτσομπόλεψες ποτέ σου κανένα άνθρωπο;

Πόσο παράλογοι είμαστε! Πόσο αδικαιολόγητοι, σε εκείνα που προφασιζόμαστε! Πόσο έπρεπε να μας κατέχει, όταν λέμε τέτοια λόγια, εντροπή, όχι μόνον ενώπιον του Θεού, αλλά και ενώπιον των ανθρώπων; Ας προχωρήσουμε όμως. Λέει ένας άλλος.

-Δεν τον συγχωρώ. Μου σκότωσε το παιδί μου, τον πατέρα μου, την αδελφή μου, την μητέρα μου.

Αδελφέ. Το παράπονο αυτό είναι πικρό και βαρύ. Θέλει πολύ δυνατό φάρμακο. Αλλά να πάρουμε πρώτα, τι λέει αυτό το ίδιο το γεγονός: «μου σκότωσε τον πατέρα μου, ή το παιδί μου, ή τον αδελφό μου». Διαβάζουμε στις διδαχές του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού. «Αν ένας άνθρωπος μου σκότωσε τον πατέρα μου και την μητέρα μου και τον αδελφό μου, τον συγχωρώ αυτόν τον άνθρωπο. Αν όμως βλαστήμησε τον Χριστό μου και την Παναγία μου, δεν θέλω να τον βλέπω στα μάτια μου». Τι θέλει να πει ο Άγιος;

Από το να σκοτώσει κανείς τον πατέρα σου και την μητέρα σου, μεγαλύτερη

αμαρτία είναι η βλασφημία του ονόματος του Θεού. Έλα δω τώρα, αδελφέ. Σου σκότωσε τον πατέρα σου και την μητέρα σου και το βρίσκεις μεγάλο αμάρτημα. Την βλαστήμια που άφησες να φύγει από το στόμα σου, εις βάρος του Θεού και του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού ή της πανάχραντης Μητέρας Του, τη βλέπεις -επειδή είναι λόγος- για φτηνό και δεν σε πειράζει καθόλου; Αντί να πεις: «Εγώ το θηρίο, εγώ ο ασεβέστατος, άνοιξα το στόμα μου και βλαστήμησα το πάντιμο και μεγαλοπρεπές όνομα του Σωτήρος μου Ιησού Χριστού... Τι είναι η πράξη εκείνη του φτωχού ανθρώπου που σκότωσε τον πατέρα μου και την μητέρα μου ή τον αδελφό μου, μπροστά σε μια τέτοια πράξη; Ποιός πρέπει να εκδικηθεί τον άλλον; Ποιός έχει δίκιο;»

Αλλά ας αφήσουμε τα λόγια του Αγίου Κοσμά και ας δούμε το θέμα λογικά, ανθρώπινα. Μεγάλος πόνος να χάσεις αδελφό, παιδί, να υποστείς τέτοια τρικυμία στην οικογένειά σου. Μεγάλο το παράπονο και πικρό. Λέει όμως ο Χριστός: «Εάν δεν συγχωρήσετε τα αμαρτήματα των άλλων ανθρώπων, όχι εξωτερικά, αλλά από την καρδιά σας, δεν πρόκειται ο Πατέρας σας ο Ουράνιος, να συγχωρήσει τα δικά σας».

Για να το σκεφτούμε προσεκτικά. Ο Θεός Πατέρας έστειλε στον κόσμο τον Υιό Αυτού τον Μονογενή για να μας διδάξει, να κάνει θαύματα, να μας φανερώσει την αλήθεια, να την δεχτούμε για να σωθούμε. Και εμείς, οι πρόγονοί μας, σταύρωσαν τον Χριστό. Τι έπρεπε να κάνει ο Θεός Πατέρας; Έπρεπε να ρίξει φωτιά, να μην μείνει τίποτε στον κόσμο. Αλλά Εκείνος πώς φέρθηκε; Το Αίμα του Χριστού το έκανε λύτρο, συγχώρηση, άφεση, συμφιλίωση, καταλλαγή. Και έγινε, η θυσία του Σωτήρος μας Ιησού Χριστού, το άνοιγμα του παραδείσου. Υιός του Θεού είναι ο Χριστός. Υιός Μονογενής. Και Εκείνος, με τον θάνατο του Υιού Του, συμφιλιώθηκε με μας, και μας συγχώρησε. Εσύ δεν μπορείς να συγχωρήσεις, για να συμφιλιωθείς με τον Πατέρα τον Επουράνιο;

Η αληθινή συγχώρηση

Λέμε καμιά φορά στην εξομολόγηση: «Εγώ τον συγχωρώ, παππούλη, αυτό τον άνθρωπο που με πίκρανε, δεν θέλω το κακό του. Εγώ δεν θα του κάνω ποτέ κακό. Αλλά τον αφήνω στο Θεό. Ο Θεός να τον τιμωρήσει».

Ερώτημα: Καλά, τι συγχώρηση είναι αυτή, όταν «παρακαλείς» τον Θεό να τον τιμωρήσει; Απλά λες: «Εγώ δεν έχω μπράτσα γερά, δεν έχω δυνατότητα να τον τιμωρήσω και παρακαλώ τον Θεό να τον τιμωρήσει». Την κακία την κρατάς μέσα σου. Και το στόμα λέει ψέματα με τα λόγια: «Εγώ τον συγχωρώ, αλλά τον αφήνω να τον τιμωρήσει ο Θεός». Εάν θέλεις να έχεις συγχώρηση, να πεις: «Θεέ μου δεν θέλω να τιμωρηθεί πουθενά, αλλά να είναι

συγχωρημένος και από Σένα και από μένα.»

Τι μας λέει το Άγιο Ευαγγέλιο; Μας λέει, ότι ο Θεός είναι αγάπη. Και εκείνοι που θέλουν να είναι κοντά Του, πρέπει να φροντίζουν να πλαταίνουν την καρδιά τους, και να έχουν, όσο το δυνατόν περισσότερη αγάπη και καλοσύνη. Και η αληθινή αγάπη και καλοσύνη φαίνονται κυρίως στην προθυμία με την οποία συγχωρούμε τα σφάλματα που κάνουν οι άλλοι προς εμάς. Αμήν.-